

ГОЩАНСЬКА СТАРОВИНА

ЩЕ НАБАГАТО раніше доводилося чути розповіді старожилів про Піхна, про те, що під час будівництва греблі для Томахівського водояного млина інженер поскаржився йому на труднощі загатити річку Горинь, а той у відповідь кинув: «Золотом загатити». Після того прийняли рішення насипати ґрунт в мішки і будувати греблю.

Довго нагадував про цю людину порожній склеп, побудований на узлішші в Агатівці, якого і я бачив, коли він ще не був засунутий землею. Але про цей склеп пізніше.

Хто ж такий Піхно? Донедавна я недостатньо знав про нього, так як старожили мало розповідали. Як свідчить «Боль-

ПРО ЩО НАГАДАВ СКЛЕП

шая Советская Энциклопедия», Дмитро Іванович Піхно народився в Чигиринському районі Черкаської області 1 (13) січня 1853 року, російський економіст, доктор економічних наук (1888 р.) В 1870—74 рр. навчався в Київському університеті на юридичному факультеті. З 1877 р. приват-доцент того ж університету, читав курс політичної економії і статистики. В 1888—1902 рр. професор кафедри економічних наук Київського університету. В 1885 р. чиновник особливих доручень міністерства фінансів у Петербурзі, займався підготовкою матеріалів про викуп приватних залізниць в казну. В 1907—13 рр. член Державної ради. Автор навчального посібника «Основи політичної економії» (1890 р.) — розширеного видання курсу лекцій, які він читав. В політичній економії відкидав марксистську теорію трудової вартості і

теорію розподілу, захищав теорію попиту і пропозиції. Займався питаннями паперово-грошового обігу і обґрунтуванням фінансової політики царизму, спрямованої на поліпшення економічного стану дворянства. Дав характеристику першим монополіям у промисловості, закликав до об'єднання господарських зусиль підприємницького дворянства з метою більш успішної конкурентної боротьби на ринку. Вивчав економіку залізничного транспорту — тарифи, види і вартість послуг, комерційні інтереси залізниць. Редактор газети «Киевлянин» (1879—1907 рр.). На її сторінках послідовно захищав непохитність дворянського землеробства і абсолютизм. Після 1905 р. очолював Київське відділення чорносотенного «Союзу русского народа».

При житті опублікував свої твори: «Комерційні операції державного бан-

ку» (1876 р.), «Закон попиту і пропозиції» (До теорій цінностей) (1886 р.), «Політична економія» (1887 р.), «Залізничні тарифи» (1888 р.), «Значення для Росії хлібних цін» (1897 р.), «Фінансові замітки» (1909 року).

Як пригадає житель Симонова Аврам Божок, коли Піхно проїжджав бричкою вулицями села, діти вибігали на дорогу, і він кидав їм цукерки. В той час він мав в Агатівці маєток.

Помер Д. І. Піхно 29. 7. (11. 8) 1913 р. і похований був у вищезгаданому склепі в оцинованій труні. Після революційних подій 1917 р. цей склеп спорожнів, прах Піхна був винесений і захоронений в землю.

Ходили чутки, що життя його обірвалось трагічно — помер він, прийнявши отруту. Але це лише чутки.

Євстахій ЖОВНІР.
с. Симонів.